

lin, Leipzig, Dresden og flere andre tyske Byer forskellige af Fruens Skulpturer.

I klare Linier staar Fru M. C. Nielsens kunstneriske Støbning, en Kunstner, der ingensinde bliver træt af at kæmpe, en aldrig svigtende Arbejdskraft og et ukueligt Mod, som ikke viger for de største Op-gaver.

Og dog tror jeg ikke, at hun ejer Taalmodighedens vanskelige Evne; den føles ikke i hendes Arbejder — men jeg tiltror hende en seig Udholdenhed, der kun giver tabt overfor det umulige. Men ogsaa hun har vel maattet brydes haardt med det genstridige Ler, har vel været slaaet ned, har rejst sig, er brudt og har kæmpet videre paany.

Der er ikke Gnist af Dekadence, intet sublimt forfinet i denne Kunstners Arbejder; det er en Kunst, der er sund til det yderste og ejer over sig Livets ramme Alvor; den er tillige absolut mandig, i ingen Skulpturer fra denne Haand føler man Kvindens noget zartere og finere Præg.

Der er noget udpræget dansk over den Billedhuggerinde — hun staar grundfast i den gode, danske Muld.

Jeg mødte i Sommer Fru M. C. Nielsen i Stevns; hun vilde da — Gud bedre det — udhugge hele Stevns Klint: det skulde være Elverkongen, Elverpiger og alskens argt Troldtøj — halvt Spøg, halvt Alvor, som det var, synes dog Herren til Gjorslev ikke at være absolut begejstret over Ideen.

Alle ved, at Fru M. C. Nielsen er udvalgt til at udføre Monumentet over Kong Christian d. 9de. Kunstnerinden har længe været fuldt optaget af det store, betydningsfulde forberedende Arbejde hertil, hvad dette vil sige, gør kun meget faa sig et Begreb om; men jeg er overbevist om, at hendes smidige Vitalitet og hendes uudtømmelige Energi vil lade hende overvinde de mange store Vanskeligheder, der kan taarne sig op ved et saa uhyre Arbejde, og da Modstand ægger, vil hun vel vide at tage Lære ogsaa heraf.

Gid Fru M. C. Nielsen maa eje den Kraft og Evne, der skal til for at fuldføre dette store Værk, saa det vil blive hende til Ære. Vi maa alle ønske, at Kampen vil føre til Sejr for den Kunst, hun har viet sit Liv.

Elna Borch.

Dansk Kvindesamfunds Historie gennem 40 Aar.

Ved Gyrithe Lemche.

Det er ikke for meget at sige, at D. K. ved Udgivelsen af denne Bog har skabt sig et Monument. Gyrithe Lemches Arbejde er virkelig monumentalt.

Ved Læsningen af den 336 Sider store Bog faar man et levende Indtryk af Stofets overvældende Mængde, og naar man saa husker paa, hvilket usammenhængende og ofte meget mangelfuldt Materiale, der har været til Forfatterens Raadighed, maa man opfyldes af Beundring for, hvorledes hun har forstaaet at samle og ordne Stoffet, saaledes at Læseren virkelig faar et Overblik deraf. I sit Forord siger Forfatteren saaledes: »Der var sandt at sige et Øjeblik, hvor jeg følte mig nærmest som en Opdagelsesrejsende i en Ur-

skov. Dansk Kvindesamfunds mange Veje og Virksomheder lukkede sig om mig som et uigennemtrængeligt Fletværk; jeg vidste hverken hvor Skoven endte eller begyndte.»

Fru Lemche tager imidlertid sit Udgangspunkt i D. K.s Forhistorie, ved Mathilde Fibigers og Pauline Worms Fremtræden. Disse to Pioners forskellige Syn paa Kvindesagen, — Mathilde Fibiger krævede Frigørelse indefra i Modsætning til Pauline Worm, der mente, at Vejen gik gennem den ydre Frigørelse — er for Fru Lemche bleven til de to Traade af forskellig Farve, der slynger sig gennem D. K.s hele Historie; »til Tider er den ene synligst, til Tider den anden, men oftest løber